

Hermes, hoed ons voor dode pixels!

Altijd weer spannend, een nieuwe computer kopen. Voor mij nu al de vijfde keer. De twee oudste bevinden zich inmiddels op de eeuwige megabyte-velden.

No. 3 en 4 daarentegen doen nog gewoon dienst en kunnen wat mij betreft nog jaren mee. Maar die staan boven, op de computerkamer, en ik wilde er al lang een eenvoudig laptopje bij voor in de huiskamer. Om rustig online kranten te lezen, omroepsites te bezoeken en de laatste weblogbijdragen te volgen.

Na grondig over de keuze te hebben nagedacht stapte ik vorige week binnen bij een filiaal van een van die grote *box movers* die ons land rijk is. Ik maakte mijn wens kenbaar en even later stond er een forse bruinkartonnen doos voor mijn neus.

"U wilt er zeker wel een pixelverzekering bij?" vroeg de verkoper, op een toon waarop je vragen stelt die eigenlijk overbodig zijn.

Hoewel ik mijn antwoord al wist, vroeg ik hem toch om uit te leggen wat die verzekering inhield. Ik wil niet bot overkomen en per slot van rekening wil zo'n man ook weleens wat anders doen dan dozen schuiven.

"Voor € 28,- extra krijgt u de garantie dat u de laptop mag komen omruilen als er dooie pixels op het scherm zitten."

"Maar als er een stuk of tien pixels het niet doen mag ik hem toch zonder meer al terugbrengen?"

"Klopt. Als het er meer dan drie zijn mag dat. Maar anders niet. En daar is die verzekering voor."

Ik deed of ik nog even nadacht en deelde vervolgens mijn besluit mee.

"Ik denk dat ik het er maar op gok. Geen verzekering dus."

De man achter de toonbank keek me aan als een vader die ziet dat zijn zoon op het punt staat een grote misstap te begaan.

"Maar meneer, dat kunt u niet menen! Het is heel vervelend om steeds tegen zo'n zwart of wit puntje op het scherm aan te moeten kijken. U kunt echt beter een pixelverzekering nemen."

Maar ik bleef bij mijn besluit, en zorgelijk hoofdschuddend wikkelde hij de verdere transactie af. Je moet als verkoper ook acteertalent hebben. Nooit bij stilgestaan.

Het uitpakken thuis bezorgt me altijd weer die kinderlijke opwinding, als je een sinterklaascadeautje van het papier ontdeed. Na het lezen van "Belangrijk voor u begint" prikte ik de stekker in het stopcontact en drukte op de knop. Vrijwel geruisloos startte het spul op en toen ze binnen eindelijk Vista wakker hadden gekregen lichtte het scherm in zijn volle glorie op.

Niet één dode pixel te bespeuren. Als ik de vaderlijke raad had opgevolgd had ik € 28,- over de balk gesmeten.

Dacht ik wel. Dat pixelverhaal stamt van een jaar of tien geleden. De techniek is nu veel

beter dan toen. Ondertussen vraag ik me wel af hoeveel klanten hier in trappen en hun vrijwillige extra bijdrage aan de winst van die winkelketen doneren.

Want we verzekeren wat af. Glasverzekeringen, fietsverzekeringen, regenverzekeringen. Als je gewoon eens kijkt hoe groot het maximale schadebedrag is, wat de kans op schade is en hoe groot de kans om die schade dan ook werkelijk vergoed te krijgen, dan zijn maar weinig verzekeringen zinvol.

Een simpele vuistregel: als je de mogelijke schade zelf kunt dragen, dan nóóit verzekeren. Op de lange duur kost dat alleen maar extra geld, want de verzekeringsmaatschappij moet er ook aan verdienen.

Maar de meeste mensen denken zo niet. Ze betalen braaf al die premietjes, als een offer om de goden gunstig te stemmen.

De god van de computeraars in dit geval. Hebben we die al? Misschien kan Hermes dat er nog wel bij doen.

Kees Niestadt
29-10-2007